

דף עיון

"לייהודים היתה אורה" אמר רבי יהודה:
אורה - זו תורה.

וכך הוא אומר:
"כי נר מצוה ותורה אור" [מגילה ט"ז]

לזכרה של: אורה מושקוביץ ע"ה
משוואות- יצחק

במפרשים

וילעדי מ.מושקוביץ * משוואות- יצחק 79858 ד.ג.שדה-גת * טל': 08-8616173 * פקס: 08-8616174

שנת תשע"ט

כלשה ב א

א. בלי יקל .

פרק י', פסוק כד :

מקננו ילק עמנוי", הרי שעשה הפקנה طفل,
לפי שכאן מדבר בפקנה קניינו, ומדובר
השלמים שפמונים طفل להם והם מושלים
על קניינם, לא כרך הפחותים, שכןן מונם
מושל עליהם אל כל אשר יחפץ יטpane, באשר
הארכנו לדבר בזה פרשת וישלח בפסקוק "יש
לי רב" (בראשית לג,ט) עין שם, הן לפרש
ראשון שהופרנו למעלה שוגם מקננו קאי על
גמלים וחמורים, הן לפרש שני שמדובר בפה
שכננו בהמות לארכם, סוף סוף הכל קניין
ממוני, ואין מרך השלמים לעשות עצם طفل
וממוני עקר. אבל למעלה נאמר "בצאננו
ובבקענו גליך", להולכים לעבותה ה' ?שחת,
עשו עצם طفل באמור.

גם טפכם ילק עמכם. עשה את הטע טפלה
לهم. ומשה אמר בהפק זה, "בבנינו
ובבנונינו גליך", הרי שעששו את עצם טפלה
אפלו לטף, לפי שמשה מרוב ענוה שבו עשה
את עצמו טפל לכלם, לנערים זקנים ובנים
ובנות, כלם עקר בעבורת השם יתברך, ואנחנו
גליך עמם אגב, כי אנחנוطفالיהם להם. ומה
שנאמר "בצאננו ובבקענו גליך", לפי שהמה
הולכים לשחת לעבותה ה', פשוטא שאנחנו
טפלים להם, כמו שאמרו ר' ניל: "אדם ובמה
תושיע ה'" (תהלים לו,ו) - אדם בזכות בהמה
(בראשית ורבה לג,א). אבל פרעה, מפני הקבוד
לא יתכן שיעשה אותם طفل אל הטע, על כן
אמר: "גם טפכם ילק עמכם", לעשותם עקר,
ויתף طفل להם. ומה שאמר משה "גם

rule

1. קרא שם את הפסוק אה קכל הצעיה האסכמית כאלו?
2. כלערנו אחין פין זכרי אה פאין מפאת כרכאת, אה און ההקץ?
3. כלערנו כואת פック זכרי אקלען, המתכל גהסמייכ?
4. אהו זיך "העפנאים" פגואת זיך "החותמים"?
5. אהה פסוך פון נאת כתוב: "בגערן ואקילען" אקי נאת אוסטן כאו?

* * *

וישאלו (י"א ב')

לפעול "שאל" שתי הוראות, האחת — בקש דבר לזמן על מנת להחויר,
כמו וכי ישאל איש עם רעהו ונשבר או מת שלם (פ' משפטם, כ"ב
יע"ג), והוא מעنين הלואה, והשנייה — בקש דבר בתורת מתנה, כמו שאמր
גדעון אשלה מכם שאלתך יינתן לך, ובזכריה (י"א) שאל מה' מטה.
ובאSTER (ט, י"ב) מה שאלתך ינתן לך, ובזכריה (י"א) שאל מה' מטה.
וחרבנה כהנה, וכאן המובן מההוראה השניה, שיבקשו מתנה ולא על מנת
להחויר, כי אין סברא שייצטו על האונאה, אבל במתנה הורא כמו תשלום
גמול על עבודותם שעבדו אותם, וכמסופר בסנהדרין (צ"א א') שפעם אחת

ב. תוספת ברכה.

פרק ייא', פסוק ב':

באו בני מצרים לדון עם ישראל לפני אלכסנדר מוקדון, וטענו שיחזרו להם ישראל כסף זהב שנטלו מהם והשיבו להם ישראל תנו לנו שכר עבودה של שיטים רבו מישראל ששייעבדתם למצרים וכו' ודע דמה כתבנו כי להפעל שאל יש שתי הוראות — הנה באמת יש לו עד הוראה שלישית, והוא עניין דרישת וחקירה, כמו וזה כי ישאל בנה, שאל אביך ויגדר, אך הבאנו רק אלה שאפשר ליחסן לבואר לשון פסוק זה ממש"כ.

פרק י

1. אה אוכיה את כלערנו קכוּאַהְ קְסִיכֶּה כְּאַהֲךְ תְּחִתָּה?
2. אה האחתנו שְׁכֵן כְּאַהֲרֹן הַמִּזְבֵּחַ תְּמִימָה קְאַתָּה?
3. גְּסֻלָּה אֲפִיאַהְ פְּלַעַרְנוּ ?ְצָתְּהַסְּפִירָה, גְּאַתָּה תְּהַסְּפִירָה?

* * *

ג. ה מהר"ל מפראג עם פירוש הרב זלצר.

פרק יב' פסוק מג': "ויאמר ה' אל משה ואהרן זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו" (שמות י"ב מ"ג)

הגי חומריו הוא ולכון גהנום

הגי נברא גם הוא בצלם אלוקים אך החומריות היא הדומיננטית אצלו ולכון:

העכו"ם מפני שהם כולם חומריים, הם יורדי gehenom לפि שבולי החומר אין להם מציאות בפועל ולפיכך הם יורדי גהנום שהגהנום עניין תוהו ציה וצלמות ואין שם מציאות עליו.

(గבורות ה' ע' רע"ז)

פרק י

1. גְּאַתָּה אֲנָה אֲכַלְעַרְנוּ אָנָּה גְּהַנְּמִיאַהְ קְסִיכֶּה כְּאַהֲרֹן תְּחִתָּה צְפִירָה?
2. גְּאַתָּה קְוִיכָה אֶת הַדְּבָרָה, אֲמַת הַמִּזְבֵּחַ גְּזַבָּה גְּזַבָּה קְאַתָּה תְּמִימָה?
3. הַיְה גְּאַתָּה הַסְּפִירָה אַתְּעִוָּת?

* * *

ד. המשתרדל.

[מד] וכל עבר: מילת העבדים היא חובה על האדון מאברהם ואילך (ברא' י"ז י"ב), גם נצטינו (שמות כ' י') בשביות העבדים בשבת ו'יט, וכל זה מורם מעלה העבד שהוא CSR מעת' אדוןנו, ולפיכך מיד כשנימול הוא אוכל בפסח כאדוןיו; ובסוף בית שני, כשהנתקללו המידות על ידי מלכי בית הורדוס ולמדו ישראלי דרכי גויים, ובפרט המלכים והשרים והעשירים, היו אווהבים להידמות לromeiros, וידענו כי הרומואים היו אכוריים כלפי עבדיהם, היו בישראל אדונים שלא היו רוצחים למלול את עבדיהם כדי שלא ייחסו עצםם כישראל וכבני אדם. או כמו חכמי ישראל וגورو כי מי שלא ימול את עבדיו לא יוכל בקרבו פסח, וכונתם לפי דעתו היה כי מי שאינו מחשב העבדים כבני אדם אינו ראוי להיות נחשב בין חוגגי חג החירות, זאת היה סברתו רוב החכמים והיא שנואה סתום במכילתאתה (בא ט"ו) (ולගירסת רשי' כאן היא דעת ר' יהושע, ולגירסת התוספות יבמות ע' ע"ב ד"ה א' היא דעת ר' עקיבא), אבל ר' אליעזר אומר אין מילת עבדיו מעכבותו מלאכול בפסח, כי היה אווח בדרכי שמא אשר ביארתי ב"כרם חמ"ד" ג' עמוד 220, ולא היה רוצה שיחודש שום דבר שאנו ב תורה או בקבלה ולא היה אומר דבר שלא שמע מפי רבו, אבל שאר חכמי ישראל היו מחדשים תקנות לפי צורך הזמנים, והוציאו לנבדות את ר' אליעזר (ב"מ נ"ט ע"ב) שהיה מתוקומם נגד כל דבר הגונה ממה שקיבל מרבותיו. (כ"ט סיון תרי"ד).

1. אה ה'ין וכאה הוארה זו הינה רק פקפקן בסח' איז גוועט קס שאל?
2. אהו ה'ין האז'יך ואה הו k פְּאַנְאָרִי איז כוועט התוארה קהתייחסות גראפ'ים פְּאַנְאָרִי?
3. אה איז העוצ'ים פְּאַנְאָרִי סְפָּרָן הילואאיך?
4. תואק הסכל'ו אספ'יך פְּאַנְאָרִי את האה'יך קין כי איז'יך ג'ין, יהואז, התואך ג'ה הסכל'ו?

* * *

ה. ביאור יש"ר.

פרק יג' פסוקים יא', יב': (י) את החקקה. מסקנת הפקחה: מיזמים ימיימה. מסנה נסנה. ולפצעין מתי נקרלהת האינה צס' ימיס ליריך לדעת, כי האינה היה על צ' דרכיס,לו צנה חמיממה כל סקס' ימיס, וסוח' סיינט האמאס נלקודתו,לו צנה במחוזר, סריה לפנעווים צנ"ד ימיס ולפעניעס צפ"ד לו פהומה לו יותר כידוע, וזה סכלל כשרולה סכמוכ' לסודיענו ציס' חצצון האינה על פי קביעותה סמיהו, קורה לסת האינה ימיס, קלומר מקפר ימיס כל צנה ז', ולען כלן לפי צטולה מה הפקחה צט"ז לחדר קרלהצון, וע"ז קלומר קלחני, ואלו לרייכן לאסונות צנתה הכהנה עס צנת קרלהצנה, וע"ז צסה חמתה מסונא מחרתת, ולען צוות לסייעת כל חמת מסקס' ימיס, קלמר מיזמים ימיימה: (יא) זוויח כי יבאך. עתה לווע על קוזמת פגচורות, כי כל'ער יעל'ו מל טולין מאנג' קמלואס גנולדיס גולדס וגנאמוועס וגפער חמור, ואווע צפלויינס לדורות: (יב) והעברת. לאזון ספרטה, וכן סוח' למור והענערתס חת נחלמו לנווע (גמאנר צ'ץ ח'). וכענין כלן צ'יקירו סכוכר מיטר גנולדיס ליטוות לה', וחזר וכינער דרכ' פרט ליז' חס'ה הקענערתס סס'ווע כל מין ומין. סכל פטור צנער צסמה יקי' הזקרים לה', ופטור חמור יעף, וגפער מוזס יפלח: שגרה. לאזון צוותה מן הגאנן:

הтоואך ג'ה סכל'ו את זאג'יך פְּאַנְאָרִי פְּאַנְאָרִי השעה וההעכמתה?

.1

.2

.3

.4

.5

אה ח'יאווע גמיאוילו את פסוק וק'יך?

אה קז'יך ההעכמתה כהן איז אה התוארה נטענערת גוואָה נה זאָק'?

* * *